

kitüntetettek ünnepi
alázata, időzavar,
főnöki szemtől izgatott
lábdobogás, szívdobogás,

aztán a sivatagi por,
a meszes lelkek zátonya,

siess, még nem hasonlítasz,

csak remegsz mint a kicsi fa
az első lombhullás után,
főlirod félelmeidet
a madarak szárnyaira.

JOBBÁGY KÁROLY

NEM CSAK NYELVMESTER...

(Tanítványaimnak)

Nem csak „nyelvmester” voltam én,
süket és buta szógyakorlatok
hangszórója, lelketlen verklizője,
még ha vak sorsom ide is lökött.

Talán akadt, ki megérezte bennem
a vergődő, nyűszítő menekültet.
Hisz' rajtam állt csak — oklevél szerint
beszélhettem volna irodalomról...
költőkről...

élő és holt istencinkről,
akiknél én sem vagyok kevesebb,
mert van világ, mit én álmodtam létre...
de tudtam, akkor — nincs mentség! — elégek
a készülés álmatlan éjszakáin
s a dolgozatok szép mámort ölő,
emelet-magas máglyatüzein.

Ezért... ezért választottam hát inkább
egy idegen nyelv szűk ösvényeit.
Arany, Babits latint is tanítottak
s Juhász Gyula... — Radnóti franciát.

Ó, orosz nyelv!
Szenvedéseim nyelve.
Rémképeim ezen a hangon szólnak:
büntetőtábor... fagy... börtönvagon...
Mégis, ha csendül — Nyekraszovot hallom,
Puskin mesél — s a drága Jeszenyint;
Martinovot (szobámban verseket mond)
főrettük szerettem én e nyelvet,
szép szavait — röpítő szárnyait,
értük voltam (ha voltam) szigorú,
védtem munkám örök becsületét.

De

nem csak nyelvmester voltam én,
akartam lenni „mestere a nyelvnek”
az anyanyelvnek is, s ki jól figyelt,
láthatta néha, óráim alatt
az osztály börtön-falait omolni,
és hallhatta a közénk repülő,
indulataim nyomán megidézett,
mindenfelől harsogó

Életet.

TI BOLDOG BAJNOKOK,

futók, ugrók, diszkoszvetők,
gyorslábú, híres futballisták,
irigyellek benneteket
a le mér het ő eredményért,
melyet nem lehet kétségbevonni.

Mert

ki elsőként tépte el
ziháló mellél a célszalagot,
ki legmagasabbra röpült
s nem verte le a lenge lécet,
ki legmesszebbre dobta a korongot,
ki legtöbb gólt lőtt...

övé a babér.

Milliók látják, nézik, ellenőrzik.
Nincsen kétség. A bíró bárhogy prüszköl
hogya: „nem állhatom, csúnyán fut...”

mit se számít.

Stílus, hit, bőrszín, múlt... mindegy!

Most mégis

ő a z e l s ő, őt ünnepli a himnusz,
őt ölelik, csókolják lent a pályán
és emlegetik vacsora után.

Nehéz nekem.

En is futok a körben.

— Azt hiszem néha, a szívem kiugrik. —

De gyönyörű is a száguldás, barátom!

Látni, hogy a lelátón integetnek:

„Jól van!

Elöl vagy!

Csak tovább!

Szorítsad!

Éljen a bajnok!...” zúgják.

Már örülnék,

de akkor hallom, hogy mások így szólnak:

„Hogy erőlködik szegény, de hiába.

Megelőzték sokan...”

Te, hagyd már abba!”

— kiált valaki jóindulatúan.

S nem tudom már, mi van? mi lesz? mi fűthet?

Kinek higgyek? Hisz akit ők dicsérnek,

— mögöttem van. (Hallom a fújtatását.)

Ki mondja meg, hogy mit is kéne tenni?

Nem bírom már soká.

— Nem a futást! Azt bírnam, —

ezt a kétséget, bizonytalanságot...

— hogy van értelme?

S ne lenne-e jobb
a nézőtéren peracet rágsálni,
üvölteni a divatban lévőeknek,
a fényképükre aláírást kérni
s ócsárolni a lemaradtakat.

Nehéz...

De tovább! Vigyél izgatott szív,
ziháló mell, hajszottan körbe, körbe,
e cél nélküli, örök salakon.

SIMONYI IMRE

GYULAI KÉPESLAP

Júniusban a toronygombokon
búzatáblát ringatnak a fények.
Decemberben a tornyos gondokon
akácok merednek a füstös égnek.

GYULAI EMLÉK

Az alkonyra úgy hull az őszi éj
miként a hársról gyepre a levél
miként fészkére nőtény fürj repül
mint emléked szívemre települ.

BEDE ANNA

VIRÁG-TÁMADÁS

(Névtelen hímnőasszonyoknak ajánlon)

Ahol gyökér-kezek terveznek szarát, virágot,
színek törnek fel onnan,
ahol lárvák nyöszörögnek szárnyakért, ragyogásért,
indák futnak fel onnan,
az őszi szántás alól, a majdnem-világ kábulatából
reménynél szebb élet sarjad,
ahol haltalan vizek zúgnak, alvó tengerek mélyén
megmoccannak a holtak,
elmondják, mivé válhattak volna,
ha ember lett volna az ember,
és még mélyebbről, ahol már nincsen, csak a tüztő,
a koporsók és ekevasak nyersanyaga,
a korszó-cserepeké, a koponya-roncsoké,
eltemetett mosolyoké,
eltaposott akaratoké,
onnan a mélyből
dallamok áradnak a fényre.